

Lịch sử

Phong trào Chống Tham Nhũng của LM Trần Hữu Thanh

Liên Thành

**NHỮNG AI ĐỨNG TRONG, ĐỨNG SAU TỔ CHỨC CHỐNG THAM NHỮNG
CỦA LINH MỤC TRẦN HỮU THANH NHẪM VÀO TỔNG THỐNG VNCH
NGUYỄN VĂN THIỆU VỚI NHỮNG VỤ KHÔNG CÁ NHÂN
TỔNG THỐNG NGUYỄN VĂN THIỆU BUÔN BÁN BẠCH PHIẾN.**

Orange County, CA, USA. Ngày 20/5/2016

Linh Mục Trần Hữu Thanh quê tại Quận Triệu Phong, Tỉnh Quảng Trị. Ông sinh ngày 8 tháng 8 năm 1915, mất ngày 24 tháng 10 năm 2007.

Linh mục Trần Hữu Thanh là chủ tịch Phong Trào Chống Tham Nhũng thành lập tại Sài Gòn vào giữa năm 1974, ra mắt phong trào tại giáo xứ Tân Việt.

Phong trào Chống Tham Nhũng của cha Thanh gồm có:

Chủ Tịch: Linh Mục Trần Hữu Thanh

Phó Chủ Tịch: Linh Mục Đinh Bình Định

Phó Chủ Tịch: Thượng Nghị Sĩ Hoàng Xuân Tửu (Tổng Ủy viên Thường vụ Bộ Chỉ Huy Trung ương Đại Việt Cách Mạng)

Các thành viên phong trào:

Dân biểu Nguyễn Văn Kim (Đại Việt Cách Mạng)

Dân biểu Nguyễn Văn Bình

Dân biểu Nguyễn Văn Cứ

Dân biểu Nguyễn Trọng Nho

Dân biểu Nguyễn Hữu Hiệu

Dân biểu Đặng Văn Tiếp

Luật sư Đặng Thị Tam, vv... Tôi không nhớ hết.

Phong trào khai sinh hoạt động có 2 mục đích chính:

1-Mục đích thứ nhất công khai:

- Tố cáo tham nhũng

- Đòi cải tổ nhân sự
- Thanh lọc hàng ngũ lãnh đạo Chính Quyền, Quân Đội.

2-Mục đích thứ hai tối bí mật, ngậm miệng không bao giờ nói ra theo “Đơn đặt hàng của CIA và Cục Tình Báo cộng sản Bắc Việt”: Đó là lật đổ Tổng Thống Đệ II Việt Nam Cộng Hòa Nguyễn Văn Thiệu, vì Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu chưa chịu ra đi để cộng sản Hà Nội đưa quân vào Thủ Đô Sài Gòn, và Đại sứ Mỹ cuốn cờ tháo chạy.

Chúng ta thấy rõ thành phần chủ lực của phong trào, hay những kẻ đứng trong phong trào của Linh Mục Trần Hữu Thanh gồm một phần nhỏ tín đồ công giáo của cá nhân linh mục Trần Hữu Thanh và bên phía đảng phái chính trị tham gia là Đại Việt Cách Mạng của ông Hà Thúc Ký, mà ông Thượng Nghị Sĩ Hoàng Xuân Tữu làm đại diện với chức vụ Phó Chủ Tịch Phong Trào. Cạnh đó là dân biểu Nguyễn Văn Kim tức là Nguyễn Văn Tú, cũng là một nhân vật cao cấp của đảng Đại Việt Cách Mạng tham gia với tính cách là thành viên của phong trào. Ngoài ra còn có một số đại diện cho Thành Phần Thứ 3 là những kẻ chủ trương “Hòa Hợp Hòa Giải” với cộng sản Bắc Việt.

Người léo lái phong trào này không phải là Linh Mục Trần Hữu Thanh, cũng chẳng phải là ông Phó Chủ Tịch Phong Trào Hoàng Xuân Tữu mà chính là tên cán bộ tình báo của cục Tình Báo cộng sản Hà Nội, không ai khác hơn là tên Nguyễn Văn Kim đương nhiệm Dân Biểu Hạ Viện Đệ II VNCH, nhân vật số 3 của đảng Đại Việt Cách Mạng.

Về việc CIA đứng sau lưng phong trào này tôi sẽ đề cập ở phần sau, bây giờ xin nói đến Cục Tình báo cộng sản Hà Nội đứng sau phong trào này: Sở dĩ tôi nói những âm mưu của dân biểu Nguyễn Văn Kim hoạt động theo ý đồ của cộng sản Bắc Việt bởi lẽ, đã từ lâu lắm chúng tôi, BCH/CSQG/Thừa Thiên-Huế có một số dữ kiện, tài liệu, cho thấy rằng Dân Biểu Nguyễn Văn Kim là kẻ nội tuyến hoạt động cho tình báo Cộng Sản.

Thời Đệ I Cộng Hòa, Nguyễn Văn Kim vượt tuyến từ vùng Nghệ An qua Lào vào năm 1954. Chính Phủ VNCH thời đó đã đưa những người vượt tuyến như ông ta về Sài Gòn nuôi dưỡng cho ăn học. Học ở bậc trung học tại Sài Gòn một thời gian, sau đó Nguyễn Văn Kim ra Huế, trú ngụ tại nhà thờ cụ Phan Bội Châu gần chùa Từ Đàm, vào học hai năm tại trường Quốc Học, năm đệ nhị và đệ nhất.

Sau đó Nguyễn Văn Kim vào học Đại Học Huế cải đạo công giáo, được linh mục Viện Trưởng Cao Văn Luận nhận làm con đỡ đầu. Thời gian đó tên của ông ta là Nguyễn Văn Tú, chứ không phải Nguyễn Văn Kim.

Trong cuộc phản loạn Miền Trung của Trí Quang Đôn Hậu vào hè năm 1966, hai anh em Hoàng Phủ Ngọc Tường, Hoàng Phủ Ngọc Phan đang bị lực lượng an ninh của chúng tôi theo dõi vây bắt, chúng tôi phát hiện Nguyễn Văn Tú tức vị dân biểu sau này của Quốc Hội Việt Nam Cộng Hòa Nguyễn Văn Kim, đã bí mật tiếp xúc với Hoàng Phủ Ngọc Tường.

Thời gian này Hoàng Phủ Ngọc Tường là cán bộ trí vận trực thuộc Khu ủy Khu 5 của cộng sản và cán bộ cộng sản điều khiển Hoàng Phủ Ngọc Tường lúc đó là Hà Kỳ Ngộ. Sinh Viên Nguyễn Văn Tú đến gặp Hoàng Phủ Ngọc Tường có phải với một chỉ thị nào đó của Hà Kỳ Ngộ hay không vì thời gian này Khu ủy Khu 5 hoàn toàn bị gián đoạn liên lạc với đám cán bộ của chúng đang hoạt động trong phong trào tranh đấu làm loạn của Trí Quang Tại Huế. Tay chân của đám Khu ủy khu 5 đang trốn chui, trốn nhủi vì bị lực lượng an ninh của chúng tôi vây bắt ráo riết.

Sau này trong cuốn hồi ký “Hoàng Phủ Ngọc Tường Tuyển Tập” tập số 2 trang 706 và 707, Hoàng Phủ Ngọc Tường tiết lộ rằng, vào thời điểm căng thẳng nhất của cuộc tranh đấu Phật giáo 1966, Chính Quyền Trung ương Sài Gòn sắp mở cuộc hành quân đàn áp. Vào một đêm khuya, Nguyễn Văn Tú đã bí mật gặp Hoàng Phủ Ngọc Tường tại “Tuyệt Tình Cốc” tức nhà của Hoàng Phủ Ngọc Tường trong thành Nội Huế, và đưa kế hoạch giải thoát cho Hoàng Phủ Ngọc Tường lên mật khu bằng cách ngụy trang mặc áo dòng tu do y cung cấp. Hoàng Phủ Ngọc Tường viết rằng y có biết rõ Nguyễn Văn Tú sau này chính là Nguyễn Văn Kim dân biểu VNCH hiện sống tại hải ngoại.

Sau 1975 tại hải ngoại, trong phong trào kháng chiến của Hải Quân Phó Đề Đốc Hoàng Cơ Minh, Nguyễn Văn Kim lên vào cũng nắm giữ một vai trò quan trọng trong đó. Nhiều tin tức cho biết cái chết của Đề Đốc Hoàng Cơ Minh cũng đã có bàn tay của Nguyễn Văn Kim nhúng vào.

Tôi còn nhớ khi phong trào kháng chiến Hoàng Cơ Minh ở trong giai đoạn cực thịnh có lần tôi gặp anh Đại tá Trần Minh Công và có nói với anh Trần Minh Công tất cả những gì tôi biết về Nguyễn Văn Kim hầu anh Công để ý đến con người nguy hiểm này. Sau đó chính Đại tá Trần Minh Công đã phát hiện y có nhiều hành tung rất khả nghi.

Sau này Nguyễn Văn Kim lại mưu đồ phản bội ông Hà Thúc Ký để nắm quyền, nhưng bất thành.

Phát hiện cuối cùng về lý lịch liên hệ với cộng sản của Nguyễn Văn Kim là Nguyễn Văn Kim có một người em ruột cấp bậc Đại tá hoạt động trong ngành tình báo thuộc Tổng Cục 2 Quân báo Hà Nội. Sau 1975 viên Đại tá này phụ trách về tình báo hải ngoại và nhà của hắn ta hiện nay ở tại đường Trần Bình Trọng thành phố Sài Gòn.

Trở lại việc Phong Trào Chống Tham Nhũng của Linh Mục Trần Hữu Thanh đến Huế và tổ chức biểu tình lớn tại Huế.

Nếu tôi nhớ không lầm, khoảng thời gian mà Linh Mục Trần Hữu Thanh cùng với ban chỉ đạo cao cấp của phong trào chống tham nhũng đến Huế là vào khoảng tuần lễ thứ ba của tháng 10/1974, với mục đích là sẽ tổ chức những cuộc biểu tình lớn chống tham nhũng, yêu cầu cải tổ chính phủ, thanh lọc hàng ngũ lãnh đạo hành chánh cũng như quân đội, và mục tiêu tối hậu là yêu sách Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa Nguyễn Văn Thiệu phải từ chức.

Cần phải nói là họ chỉ tổ chức biểu tình lớn đòi cải tổ và liên tục đòi thanh lọc hàng ngũ chính quyền và quân đội, nhưng chính linh mục Thanh và bộ tham mưu của ông ta không thể đưa ra được một kế hoạch cải tổ cũng như thanh lọc hữu hiệu nào cả. Tôi tự hỏi không hiểu họ tài đức trong sạch thế nào mà đòi thanh lọc hàng ngũ này hàng ngũ kia nhất là hàng ngũ Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Bản thân linh mục Trần Hữu Thanh là một tu sĩ nhưng cũng quá tham sâ si những chuyện quyền hành chính trị thế tục, do đó quả thật cá nhân tôi không thể kính trọng hàng ngũ tu sĩ mà tâm hồn quá vọng động chính trị kiêu như ông Trần Hữu Thanh.

Năm ngày trước khi Linh mục Trần Hữu Thanh và phái đoàn đến Huế, Thiếu tá Trương Công Ân Phụ tá Ngành Cảnh Sát Đặc Biệt của Ty CSQG Thừa Thiên-Huế đã trình tôi một phúc trình về phái đoàn của Linh Mục Trần Hữu Thanh sẽ đến Huế, ngày giờ, danh sách phái đoàn gồm những nhân vật nào.

Thường trong mọi hoạt động tình báo, nếu không có tin tức nội tuyến, hay nói trắng ra nếu không cài người vào các tổ chức của Việt Cộng, các phong trào chống đối chính phủ thì những tin tức thu lượm được đều có giá trị rất thấp. Các thẩm quyền có trách nhiệm khó có thể có quyết định và phản ứng phù hợp và đúng đắn với những tình huống sắp xảy ra. Trường hợp linh mục Trần Hữu Thanh và bộ tham mưu cao cấp của ông đến Huế để phát động Phong Trào Chống Tham Nhũng, Bộ Chỉ Huy chúng tôi lúc đầu không cài được một ai trong tổ chức của họ vì thời gian quá ngắn ngủi, nên những tin tức thu lượm được về việc họ sẽ hoạt động gì sẽ làm gì tại Huế quả thật hết sức mù mờ, không rõ ràng.

Chỉ còn bốn ngày nữa là Cha Thanh và phái đoàn đến Huế, may mắn thay Thiếu tá Trương Công Ân gọi điện thoại cho tôi:

- Anh bạn không? Tôi qua văn phòng gặp anh ngay, có tí việc.

- Qua đi, tôi đang rảnh.

Thiếu tá Ân đi cùng với một nhân viên Cảnh Sát Đặc Biệt dưới quyền của Ân, vừa gặp tôi, Ân nói ngay:

- Trình anh, đây là anh Thu phụ trách trong tổ Tôn giáo. Anh Thu gặp tôi sáng nay và trình bày cho tôi biết anh ta là con đỡ đầu của linh mục Trần Hữu Thanh. Ngày hôm qua cha Thanh có gọi cho anh Thu và yêu cầu anh Thu ba ngày nữa gặp cha tại Dòng Chúa Cứu Thế vì cha cần anh phụ giúp một vài việc lặt vặt, ngoài ra cũng nói anh mượn chiếc xe hơi của ông Hùng trên Phủ Cam lái đưa cha đi đó đi đây trong thời gian mấy ngày cha ở Huế.

Tôi biết ngay là ý của anh Thu muốn gì, nhưng vẫn cố tình giả đờ không biết, tôi nói với Ân và Anh Thu:

- Thì đó là chuyện riêng tư giữa anh Thu và cha Thanh đâu quan hệ gì đến công việc của cảnh sát mà cần phải gặp tôi.

Thiếu tá Ân đỡ lời cho anh Thu:

- Trình anh, nhưng qua báo chí và qua lời cha Thanh, anh Thu biết rõ Cha Thanh ra Huế kỳ này là để tổ chức biểu tình chống tham nhũng và chống Tổng Thống Thiệu, nên anh ta sợ. Vì anh Thu là con đỡ đầu của cha Thanh nên khó từ chối lời yêu cầu của cha, nhưng anh Thu lại sợ anh, vì anh ta là Cảnh Sát Đặc Biệt mà lại tham gia vào công việc của cha Thanh.

Tôi cười, nhìn anh Thu và nói:

- Máy ông Cảnh Sát Đặc Biệt khôn đáo đẽ, làm việc gì cũng trừ đường tiến và tính đường lui.

Vì đã đoán gần đúng ý định anh Thu muốn gặp tôi ngay khi Thiếu tá Ân giới thiệu anh Thu là con đỡ đầu của cha Thanh, nên tôi trả lời với Ân và Anh Thu ngay:

- Chuyện này có gì quan trọng và khó giải quyết đâu, anh Thu có 3 giải pháp để chọn:

1- Từ chối lời yêu cầu của cha Thanh với lý do bận rộn gia đình vợ đau, con ốm, hoặc vì công vụ phải rời khỏi Huế trong thời gian đó.

2- Nhận lời yêu cầu của cha Thanh, là lẽ đương nhiên nếu cha Thanh làm những điều gì đó vi phạm luật pháp anh Thu cũng sẽ bị liên lụy và đương nhiên sẽ bị biện pháp chế tài của Bộ Chỉ Huy ngay, vì tôi không muốn lực lượng chúng ta ngày hôm nay giống như năm 1966, tham gia vụ phản loạn của Ông Thích Trí Quang chống chính phủ.

3- Giải pháp thứ 3 là nhận lời cha Thanh nhưng giúp chúng tôi bằng cách thông báo cho chúng tôi biết tất cả mọi chuyện mà cha Thanh sẽ thực hiện tại Huế. Như vậy mọi chuyện sau này có gì xảy ra thì anh Thu vô can vì đây là công vụ mà tôi và anh Ân giao phó cho anh.

Đây chỉ là đề nghị của tôi, chứ không là lệnh, mà cũng chẳng ép buộc gì anh cả, và tôi nghĩ cũng chẳng làm anh áy náy vì xúc phạm đến Cha hoặc tôn giáo của anh, nếu anh từ chối thì chúng tôi vẫn phải tìm kiếm một người nào đó làm công việc này thôi. Anh nghĩ sao?

Không cần suy nghĩ lâu, anh Thu trả lời tôi:

- Dạ được ông Ty, tôi xem đây là công vụ, chẳng có gì áy náy cả. Tôi sẽ trình với ông Ty mọi chuyện.

- *Cám ơn anh đã hiểu. Anh có thể nghỉ việc ngay ngày hôm nay, để lo việc cho cha Thanh, không cần trực tiếp gặp tôi, mọi chuyện anh làm việc với Thiếu tá Ân là được rồi, tất cả mọi nhu cầu, mọi phương tiện anh cần cho công tác cứ việc hỏi Thiếu tá Ân.*

Đến chiều ngày hôm sau Ân trình tôi: Anh Thu cần mình giúp cho anh ta một chiếc xe để đưa đón cha Thanh đi các nơi, vì xe ông Hùng hư đang sửa.

Tôi đồng ý và hỏi Ân:

- *Hắn có biết lái xe không Ân? Nếu không thì cho người tập riết cho hắn ba ngày ba đêm thì xong ngay.*

- *Hắn biết, vì trước đây hắn làm cho cơ quan Cord.*

- *Vậy tốt, lấy một xe dân sự bên anh, mang số ản tế giao cho hắn, nói với ban tiếp liệu cấp phiếu xăng cho hắn đầy đủ mấy ngày.*

Như vậy là xong, chúng tôi không còn lo không có tin tức nóng bỏng với giá trị cao để cấp thời phản ứng. Cha Thanh và phái đoàn chưa đến Huế mà Bộ Chỉ Huy Cảnh Sát Quốc Gia Thừa Thiên-Huế đã lo lắng mọi bề cho cha và phái đoàn của cha như thế là quá “chu đáo” rồi! Cha là chủ tịch phong trào chống tham nhũng, cha đi xe mang số ản tế của Cảnh Sát Đặc Biệt, tài xế của cha là con đỡ đầu của cha và cũng là nhân viên Cảnh Sát Đặc Biệt, cho nên những gì cha dự định làm tại Huế thì lực lượng CSQG/Thừa Thiên-Huế đều biết trước để... hầu cha. Vô quýt... dày thì móng tay phải... nhọn, phải không ạ?

Cám ơn Cha! Thiện tai, thiện tai!

Cá nhân tôi vẫn có thói quen, bất kỳ từ chuyện nhỏ cho đến chuyện lớn tôi vẫn thường nhường nhịn thiên hạ trước, nghĩa là “Tiên Lễ Hậu Binh”.

Lần này cũng không ngoại lệ, trước một ngày linh mục Trần Hữu Thanh và phái đoàn đến Huế, tôi liên lạc với Thầy Roman thuộc Dòng Chúa Cứu Thế trên đường Nguyễn Huệ, thuộc Quận III. Ông là giám đốc nhà máy cưa gỗ của Dòng Chúa Cứu Thế. Là một người tu hành, nhưng ông là một trí thức, hiểu chuyện đời và quen biết rất nhiều những nhân vật cao cấp trong chính giới và trong chính quyền tại Sài Gòn, đặc biệt tôi thích ở ông ta là một người rất chống cộng. Đã gần mười năm nay tôi và ông trở thành đôi bạn già, trẻ rất hợp nhau.

Tôi gọi điện thoại cho ông và nói:

- *Liên Thành đây thầy, thầy rảnh không? Con vào gặp thầy một tí.*

- *Vào đi, thầy đang rảnh.*

Chỉ khoảng 10 phút sau tôi đã có mặt tại văn phòng của ông ta trong nhà máy cửa gỗ.

- Sao ông Ty, chuyện gì đây?

- Thì là chuyện cha Thanh đó.

- Biết rồi, nhưng bây giờ ý ông Ty muốn sao?

- Con muốn gặp cha Thanh và dàn xếp mọi chuyện, tình hình Việt Cộng nặng lắm rồi, chưa biết bọn chúng tấn công Huế lúc nào, với tình này nếu cha Thanh phát động biểu tình ở Huế thì thật là thảm thương cho Huế.

- Ngày mai Cha mới ra mà?

- Con muốn gặp cha Thanh vào chiều mai giờ nào cũng được.

- Được rồi, thầy sẽ báo cho con biết giờ nào.

- Thầy nghĩ sao về phong trào này?

- Nói chung thì các cha trong Dòng đều không bằng lòng, nhưng chẳng ai dám cản cha Thanh. Thầy và các cha cũng biết là tình hình Huế đã đến hồi nguy ngập quá rồi, nhiều gia đình giàu có đã chuẩn bị bỏ Huế vào Sài Gòn. Bây giờ mà còn làm vậy chi nữa, sao không đoàn kết ôm nhau mà sống.

- Sao thầy không nói cho các cha, và giáo dân biết tình hình Huế nguy lắm rồi, nếu biểu tình lên đường xuống đường lúc này chỉ hoàn toàn có lợi cho Việt Cộng mà thôi.

- Đã có nói rồi, các cha lo lắm.

- Đức Tổng Giám Mục Điền thì sao.

- Đức Cha cũng rất lo về vấn đề an ninh.

Thầy Roman nói tiếp:

- Hình như bên đảng Đại Việt đang nắm chặt cha Thanh, quay cha chạy vòng vòng, nghe nói Đại Việt ông Hà Thúc Ký đã thỏa hiệp với ông Thủ Tướng Trần Thiện Khiêm lật ông Thiệu chia quyền với ông Khiêm, ông Ty có nghe vậy không?

- Có nghe, ngày mai Thầy sẽ thấy Ông Hoàng Xuân Tựu, phó của ông Hà Thúc Ký và dân biểu Nguyễn Văn Kim cũng là nhân vật cao cấp của Đại Việt sẽ xuất hiện cạnh cha Thanh,

và hình như ông “mắt xanh mũi lõ cũng nhúng tay trong vụ này”. Nhưng quan trọng và nguy hiểm nhất là dân biểu Nguyễn Văn Kim, con nghĩ thẳng này là cộng sản, chúng con có hồ sơ của hắn và đang theo hắn, thầy cần thận với tên này.

- Ủa vậy sao! Cha Thanh ngài biết chưa?

- Thầy hỏi con, con hỏi ai đây? Thôi, con phải đi. Cho con biết giờ nào chiều mai.

Theo sự sắp xếp của thầy Roman, tôi gặp cha Thanh vào khoảng gần tối ngày hôm sau tại văn phòng của thầy Roman ở hăng cửa gỗ đối diện với Dòng Chúa Cứu Thế.

Trở lại vụ biểu tình, mười hai giờ trưa ngày hôm sau toàn bộ lực lượng Cảnh Sát Quốc Gia Thừa Thiên-Huế đã ở trong tư thế sẵn sàng ứng phó với mọi tình huống xấu nhất có thể xảy ra. Cần thận hơn, tôi lệnh cho Đại úy Trần Văn Trinh Trung Tâm Trưởng Trung Tâm Hành Quân Cảnh Lực gọi Thiếu tá Ân, Đại úy Tý, Thiếu tá Trương Văn Vinh Chỉ Huy Phó của tôi xem có gì trở ngại không, và bảo họ sẵn sàng đợi lệnh xuất phát. Tôi cũng ra lệnh cho Đại úy Trinh lệnh cho mọi đơn vị từ giờ này trở đi nếu không có chuyện khẩn cấp tuyệt đối im lặng vô tuyến, nhường hệ thống truyền tin lại cho chúng tôi làm việc, và Đại úy Trinh trực máy 100% với tôi, theo lệnh ghi nhận mọi diễn biến xảy ra và báo cáo vào Trung Tâm Hành Quân Cảnh Lực Bộ Chỉ Huy Cảnh Sát Quốc Gia Khu I tại Đà Nẵng, và Trung Tâm Hành Quân Cảnh Lực Bộ Tư Lệnh Cảnh Sát Quốc Gia tại Sài Gòn để trình thượng cấp.

Tôi gọi anh tiểu đội trưởng “Biệt Kích” của tôi giao “việc quan trọng” mà tôi đã nói cho Thiếu tá Trương Công Ân nghe, đồng thời cũng lệnh cho anh ta phái ba nhân viên “biệt kích” trang bị súng phi tiền nạp đạn sẵn đi cạnh tôi, và sẵn sàng chuyển súng phi tiền thật nhanh cho tôi ngay khi tôi làm thủ lệnh. Như vậy là xong, bây giờ đã hơn một giờ trưa, thời gian chờ đợi cũng có phần căng thẳng, chỉ cần bộ phận theo dõi của Thiếu tá Ân gọi máy báo cho tôi biết đoàn biểu tình bắt đầu xuất phát tôi sẽ lập tức ra lệnh cho đơn vị xuất phát ngay.

Một giờ 45 phút trưa vẫn chưa có gì. Hai giờ 10 phút trưa tình hình vẫn yên tĩnh, chúng tôi vẫn ở trong tư thế sẵn sàng chờ đợi... Hai giờ 45 chiều, có tiếng Thiếu tá Trương Công Ân gọi tôi trên hệ thống truyền tin:

- Tango... Tango...

- Tôi nghe anh, nói đi.

- Trình thẩm quyền, họ bắt đầu xuất phát. Đoàn biểu tình đã ra khỏi nhà thờ Phủ Cam. Ước lượng khoảng trên 1200 người. Ba người dẫn đầu đoàn biểu tình, đi giữa là Linh mục Trần Hữu Thanh, bên phải là Thượng Nghị Sĩ Hoàng Xuân Tựu, bên trái là dân biểu Nguyễn Văn Kim. Sau ba người đó là Cây Thánh Giá lớn, và kế tiếp là đoàn người biểu tình.

- Tôi nhận anh rõ. Tôi sẽ đổ quân chặn họ ngay ngã tư Nguyễn Huệ - Đống Đa. Anh ước tính khoảng bao nhiêu phút thì đoàn biểu tình mới đến ngã tư này?

- Trình anh ít nhất phải trên 30 phút.

- Nhận rõ, tôi cũng nghĩ như vậy, dư ăn!

Dứt với Ân, Tôi gọi Đại úy Trần Văn Tý:

- Tý, Tango gọi.

- Tôi nghe thẩm quyền.

- Kiểm soát anh em lại một lần chót, không súng đạn, chỉ dụng cụ giải tán biểu tình, lựu đạn cay, phi tiền mà thôi.

- Nhận rõ.

- Chúng ta sẽ đàn áp mạnh không nhân nhượng, vì thế, trang bị tối đa lựu đạn cay cho anh em.

- Tôi đã làm rồi thẩm quyền.

- Năm phút nữa tôi qua anh, tôi dẫn đầu đoàn xe, tiếp theo là anh, sau đó là xe các trung đội. Sau khi đổ quân ở ngã tư Nguyễn Huệ-Đống Đa anh cho dàn đội hình ngay.

- Nhận rõ thẩm quyền.

- Vinh, Tango gọi.

- Tôi nghe thẩm quyền.

- Anh bắt đầu điều động các xe tuần tiểu hỗn hợp phong tỏa các ngõ đi vào khu vực biểu tình, nhớ chú ý nhắc nhở 3 Chỉ Huy Trưởng Quận I, II, III kiểm soát các nút chặn ra vào thành phố, đề phòng bọn nó lợi dụng xâm nhập thành phố.

- Nhận rõ Tango.

- Ân, Tango gọi.

- Tôi nghe Tango.

- Người của mình có trong đoàn biểu tình chưa?

- Có rồi.

- 10 người “bảo vệ” cha có chưa?

- Có rồi.

- 8 anh em với 8 cục mỡ xe cho phái đoàn báo chí ngoại quốc và Sài Gòn có chưa?

- Có rồi.

- Tốt.

- Nhắc lại, bắt giữ ngay thành phần tình nghi phá hoại, bắt kẻ họ là ai.

- Nhận rõ thẩm quyền.

Khoảng năm phút sau tôi đã có mặt tại sân của Đại đội 102/CSDC. Tý và đơn vị của anh đã sẵn sàng. Chúng tôi khởi hành, xe tôi dẫn đầu, đến xe Tý theo sau là xe các trung đội.

Chỉ mười phút sau, chúng tôi đã đổ quân ngay ngã tư Nguyễn Huệ-Đống Đa. Sở dĩ tôi chọn địa điểm này vì đây là một ngã tư, khi lực lượng chúng tôi đàn áp mạnh thì những người trong đoàn biểu tình họ có đến ba ngõ chạy thoát, nếu bít đường không cho họ chạy thì thật là huy hiem, “tức nước vỡ bờ” tất nhiên sẽ có cuộc xô xát với nhân viên công lực, đó là điều chúng tôi không bao giờ muốn xảy ra cả.

Chỉ năm phút sau Đại úy Trần Văn Tý đã dàn xong đội hình. Năm trung đội Cảnh Sát Dã Chiến đã “oai hùng” đứng ở vị trí sẵn sàng trấn áp bạo động. Đội hình được sắp xếp như sau:

Đứng đầu hàng thứ 1, đối diện với đoàn biểu tình là tôi cùng với 4 anh em trong đội “biệt kích” của tôi, với 4 cây súng phi tiễn đã nạp sẵn đạn cay vì tôi là người bắn phi tiễn đầu tiên.

Hàng thứ 2, sau lưng tôi là Đại úy Trần Văn Tý Đại Đội Trưởng 102/CSDC và 6 cận vệ của anh ta.

Hàng thứ 3 là đội hình của 5 trung đội.

Vậy là xong, chúng tôi bình tĩnh chờ đợi cơn bão kéo đến.

Ba mươi phút trôi qua, bây giờ là 3 giờ 30 chiều, cơn bão đang chậm chậm kéo đến... Thiếu tá Trương Công Ân gọi tôi:

- *Tango... Tango...*

- *Tôi nghe anh.*

- *Đoàn biểu tình đã qua khỏi ngã tư Nguyễn Trường Tộ-Nguyễn Huệ, anh thấy họ chưa?*

- *Thấy rồi.*

- *Đi đầu là Cha Thanh, thượng nghị sĩ Hoàng Xuân Tựu và dân biểu Nguyễn Văn Kim, sau lưng họ là cây Thánh Giá lớn anh cẩn thận.*

Tôi trả lời Ân:

- *Còn cẩn thận cái mẹ gì nữa Ân, bây giờ có ông trời xuống đây biểu tình thì mình cũng phải húc thôi, chứ đừng nói đến thầy, cha, nghị sĩ, dân biểu. Không một ai có quyền đứng trên luật pháp quốc gia, nhất là trong lúc tình hình an ninh đang nguy ngập như thế này.*

Tôi ngưng liên lạc với Ân, tôi dùng loa phóng thanh nói lớn với anh em:

- *Chúng ta chuẩn bị sẵn sàng trong vài phút nữa là hành động.*

- *Tôi là người bắn phi tiễn và tung lựu đạn cay đầu tiên sau đó mới đến anh em.*

- *Chúng ta sẽ chẻ đám biểu tình ra làm ba toán và đẩy ba toán này chạy thoát vào ba ngã đường trước mặt anh em.*

- *Sử dụng lựu đạn cay tối đa, nhưng cấm không được bạo lực với họ nếu chưa có lệnh tôi.*

- *Để tránh gây thương tích cho đồng bào, xạ thủ phi tiễn cấm bắn cầu vồng hoặc trực xạ, chỉ bắn phi tiễn sát mặt đất mà thôi.*

- *Tất cả nhận rõ chưa?*

Tất cả anh em cùng la lớn:

- *Nhận rõ!*

Theo luật pháp quốc gia, tôi lấy trong túi áo giáp ra một băng cờ Việt Nam Cộng Hòa khoác ngang vào người. Vậy là xong, mọi việc sẵn sàng.

Mười phút sau, đoàn biểu tình đã đến quá ngã tư đường Nguyễn Huệ-Đống Đa, và họ chỉ còn cách chúng tôi khoảng chưa đầy một trăm mét.

Đi đầu đoàn biểu tình là linh mục Trần Hữu Thanh, chủ tịch Phong Trào Chống Tham Nhũng. Bên tay mặt linh mục Thanh là ông Hoàng Xuân Tửu phó chủ tịch phong trào, thượng nghị sĩ Thượng Viện Việt Nam Cộng Hòa. Bên phía trái linh mục Trần Hữu Thanh là ông Nguyễn Văn Kim, dân biểu Hạ Viện Việt Nam Cộng Hòa. Phía sau ba vị này là một cây Thánh Giá lớn rất uy nghi, và sau đó là đoàn biểu tình.

Đương nhiên có cuộc biểu tình nào mà không có hoan hô đả đảo.

Tôi dùng loa phóng thanh kêu gọi đoàn biểu tình giải tán, tôi còn nhớ đại khái lời kêu gọi có nội dung như sau:

“Tôi là Thiếu tá Liên Thành, Chỉ Huy Trưởng Bộ Chỉ Huy Cảnh Sát Quốc Gia Thừa Thiên-Huế: Nhân danh Luật Pháp Quốc Gia, nhân danh Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa, tôi yêu cầu đồng bào giải tán, bằng không, buộc lòng nhân viên công lực phải hành động giải tán cuộc biểu tình này. Mọi cản trở lưu thông, ngăn cản sinh hoạt của dân chúng trong giờ này là vi phạm luật pháp quốc gia, yêu cầu đồng bào giải tán. Đây là lần đốc thúc thứ nhất.”

Luật quy định phải kêu gọi 3 lần, mỗi lần cách nhau 5 phút.

Đại úy Trần Văn Tý đã cùng với tôi giải tán hằng chục loạt các cuộc biểu tình, nên anh rất thuộc bài và biết ý tôi, tôi vừa kêu gọi lần đốc thúc thứ 2 xong thì ngay lập tức Đại úy Tý cho lệnh đơn vị mang mặt nạ chống hơi cay vào mặt, sẵn sàng hành động.

Năm phút trôi qua của lần đốc thúc thứ 2, khi tôi vừa dứt câu nói “Đây là lần đốc thúc lần thứ 3”... và 5 phút nữa trôi qua... rất nhanh tôi với tay chụp ngay cây súng phi tiền nơi tay người lính đứng cạnh tôi, nhắm thẳng vào linh mục Trần Hữu Thanh, bắn trực xạ ngay vào bụng ông. Chỉ nghe “bụp” viên đạn đụng ngay vào bụng cha Thanh xẹt khói xanh, cha Thanh ngã ngay giữa đường nhựa.

Tôi chụp cây phi tiền thứ 2 nhắm vào ông Hoàng Xuân Tửu, “bụp” đạn đi, viên đạn phi tiền trúng ngay bụng ông ta, cũng như cha Thanh, ông Tửu ngã giữa đường nhựa.

Dân biểu Nguyễn Văn Kim đang còn há hốc miệng chưa kịp phản ứng gì thì bị tôi bắn ngay quả phi tiền thứ 3 vào bụng, ông ta bị dội lui và ngồi bệt xuống giữa đường.

Có lẽ độc giả cho đây là một màn trong phim ảnh, không, đây là sự thật, tôi hành động quá nhanh vì đã quá quen thuộc với những lần trấn áp biểu tình lên đường xuống đường triền miên tại Huế, mà phần nào đó đã làm tâm hồn tôi trở nên chai đá trước các cái “sợ” và ngày càng tức giận các “chính trị gia” các giới tu sĩ vì tham quyền lực mà vô trách nhiệm trước

vận mạng đất nước, “bất quá thì trả tôi về lại quân đội chứ có gì đâu!”. Hơn nữa, linh mục Thanh, thượng nghị sĩ Hoàng Xuân Tửu, dân biểu Nguyễn Văn Kim quá tự tin nghĩ rằng tôi sẽ không dám động tới các ông lớn như họ nên họ không đề phòng. Họ lầm, đối với tôi không một ai có thể ngồi trên luật pháp quốc gia, không có ai có thể cản trở tôi khi việc làm của các vị có nguy cơ ảnh hưởng đến an ninh lãnh thổ, an ninh xã hội và nhất là tạo cơ hội cho cộng sản phát động tấn công.

Sau ba quả phi tiễn cay đó, Đại úy Tý tung toàn bộ lực lượng 250 Cảnh Sát Dã Chiến, với lựu đạn cay mù trời, Tý đã chẻ đoàn biểu tình ra làm 3, từ từ đẩy lui họ vào ba ngõ đường khác nhau. Không có chống đối mạnh của đoàn biểu tình, chúng tôi đã dồn và hướng dẫn họ thoát chạy theo ý chúng tôi muốn.

Khoảng 15 phút sau trật tự đã vãn hồi, đoàn biểu tình giải tán trên đoạn đường Nguyễn Huệ-Đống Đa, lưu thông, trật tự đã được tái lập. Thế nhưng chuyện vẫn chưa chấm dứt tại đường Nguyễn Huệ-Đống Đa, tôi cho lệnh Tý thu quân ngồi nghỉ bên vệ đường đợi lệnh, vì sẽ có màn thứ 2 gay gắt hơn. Quả thật như vậy, chỉ khoảng hơn 30 phút sau, trên hệ thống truyền tin Thiếu tá Trương Công Ân gọi tôi giọng có vẻ khẩn trương:

- *Tango... Tango...*

- *Tôi nghe anh, nói đi.*

- *Trình Tango, đám người kia đã tụ tập lại tại Dòng Chúa Cứu Thế rồi, có lẽ cuộc mít-tinh sắp bắt đầu và sau đó sẽ biến thành cuộc biểu tình.*

- *Tôi nhận anh rõ, ước lượng khoảng bao nhiêu người?*

- *Khoảng trên 1500 người.*

- *Tôi nhận anh rõ, 10 nhân viên “an ninh” cho cha đã có mặt chưa?*

- *Họ đã sẵn sàng rồi.*

- *Đám báo chí ở đâu? Hồi nãy trên này tôi không thấy họ.*

- *Họ đang ở ngoài, chưa vào được khu vực bên trong.*

- *Tám ông “bạn” của tám ông nhà báo đã sẵn sàng chưa?*

- *Sẵn sàng rồi.*

- *Tôi và lực lượng sẽ đến ngay.*

Đại úy Tý đang đứng cạnh tôi, Tý hỏi tôi:

- Cần gọi Đại úy Hồ đem lực lượng trừ bị đến không anh?

- Họ có khoảng 1500 người, anh gọi Đại úy Hồ đem trừ bị đến. Bây giờ mình đi, đến nơi anh đổ quân dàn đội hình ngay.

Tôi dẫn đầu đoàn xe và chỉ khoảng năm phút sau chúng tôi đã đổ quân ngay bên này đường đối diện với đám đông đồng bào tụ họp bên kia đường tại khu vực Dòng Chúa Cứu Thế.

Chúng tôi đến thì cuộc mít-tinh đã bắt đầu. Một rừng người đang bùng bùng khí thế nghe linh mục Trần Hữu Thanh chủ tịch phong trào chống tham nhũng oai phong lẫm liệt hạch tội Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa Nguyễn Văn Thiệu, đồng thời kêu gọi Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa Nguyễn Văn Thiệu phải từ chức ngay lập tức để có thể thanh lọc chính quyền thanh lọc hàng ngũ quân đội thành lập chính phủ mới có uy tín, v.v.

Theo lần tiếp xúc đầu tiên của tôi với linh mục Thanh khi ông đặt chân đến Huế thì ông nói thế này: một chính quyền VNCH có “uy tín” đó là điều kiện đầu tiên để chính quyền Hà Nội mới đồng ý ngồi xuống thương lượng, có nghĩa là chính phủ Hà Nội chỉ có thể giao tiếp với một chính quyền Miền Nam thuộc cùng tầng lớp (high class?) với Hà Nội mà thôi. Tôi không biết tại sao cha Thanh lại biết điều kiện này trong khi cha chỉ là một linh mục, không phải là một thương thuyết gia, đại diện cho chính phủ nhận nhiệm vụ thương thuyết với cộng sản trong giai đoạn đó. Phải chăng chính Nguyễn Văn Kim đã bơm vào đầu cha Thanh ý tưởng này?

Bản Cáo Trạng Số 1 được phân phát cho đồng bào. Nội dung bản cáo trạng là tố cáo Tổng Thống Thiệu và tay chân ông tham nhũng, Tổng Thống Thiệu buôn bán bạch phiến, cần sa, ma túy, xây nhà cửa trong Bộ Tổng Tham Mưu, tạo dựng đất đai cơ sở riêng tư, v.v.

Một rừng biểu ngữ đả đảo Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu, cộng vào tiếng la hét hoan hô phong trào chống tham nhũng, đả đảo Nguyễn Văn Thiệu, khí thế bùng bùng kích động oai phong ngút trời...

Tôi đang theo dõi tình hình, quan sát trận địa để khi tung quân là có thể đè bẹp ngay thì Thiếu tá Trương Văn Vinh gọi tôi:

- Tango... Tango...

- Tôi nghe anh.

- Trình Tango các ngõ ra vào khu vực biểu tình tôi đã khóa hết rồi, hiện có một vài anh em báo chí muốn vào ông cho họ vào không?

- Để họ vào.

- Ông cẩn thận nghe!

- Cảm ơn ông, khó nuốt lắm nhưng cố gắng. Ông khóa cửa lại nhưng phải mở cửa ra khi tôi bắt đầu giải tán họ, tôi sẽ đẩy họ ra khỏi khu vực mít-tinh, phải để lối cho họ chạy ra nghe!

- Nhận rõ thẩm quyền.

Tôi gọi Ân:

- Ân Tango gọi.

- Tôi nghe Tango.

- Anh ở đâu? Đến gặp tôi ngay, mình sắp bắt đầu.

- Cho tôi 2 phút.

- Tôi đợi anh.

Hai phút sau tôi hỏi Ân:

- Có bao nhiêu nhà báo?

- Tổng cộng có 12 người chứ không phải 8, tôi đã bố trí 12 anh em bám sát rồi. Toán 10 người an ninh lo cho Cha cũng đã có ở vị trí rồi.

- Được rồi, anh lo việc của anh vài phút nữa mình bắt đầu.

Ân lùi vào đám đông.

Tôi xoay sang nói với Đại úy Tý:

- Lực lượng trừ bị của Chung Châu Hồ đã đến chưa?

- Đến rồi, hiện tại tổng cộng có khoảng gần 500 anh em CSDC

Vừa lúc đó thì Đại úy Chung Châu Hồ Đại đội phó của Tý cũng đã đến đứng chụm với tôi và Tý, tôi nói với Tý và Chung Châu Hồ:

Khi tôi nói dứt câu “lần đốc thúc thứ 3” là tấn công ngay, anh cho lệnh anh em sử dụng tối đa lựu đạn cay, anh chỉ huy cánh mặt, Đại úy Hồ chỉ huy cánh trái, mình cắt đám biểu tình ra làm hai mảnh, mảnh tay mặt của anh, đẩy họ về phía An Cựu, mảnh trái của Hồ đẩy họ về phía trường Thiên Hựu.

Gần 500 Cảnh Sát Dã Chiến do đại đội trưởng Đại úy Trần Văn Tý, và đại đội phó Đại úy Bác Sĩ Chung Châu Hồ chỉ huy dàn đội hình trấn áp bạo động trông thật chuyên nghiệp và đẹp mắt. Tôi lại khoác ngang người băng cờ VNCH lần nữa, và như tất cả mọi lần khác, tôi nhân danh đủ thứ, từ luật pháp quốc gia tới thượng đến Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa tới cao vắn chẳng ăn thua gì với linh mục Trần Hữu Thanh, với thượng nghị sĩ Hoàng Xuân Tữu và với dân biểu Nguyễn Văn Kim.

Diễn văn chửi bới chỉ trích Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa thóa mạ chính phủ và quân đội tham nhũng thối nát không tiếc lời vắn cứ tiếp tục, chen lẫn vào đó là tiếng đả đảo hoan hô nghe rầm trời rầm đất và...

“Đây là lần đốc thúc lần thứ 3, yêu cầu đồng bào giải tán, bằng không, buộc lòng nhân viên công lực phải giải tán cuộc mít-tinh này”.

Nói vừa dứt câu, tôi bắn ngay một quả phi tiễn vào đám đông, lập tức hàng loạt phi tiễn bắn sạt đất, kể đến là hàng loạt lựu đạn cay của gần 500 Cảnh Sát Dã Chiến tung vào. Đám đông bắt đầu hỗn loạn, gần 10 trung đội Cảnh Sát Dã Chiến xông vào chia họ ra làm hai, đẩy họ lui dần theo hướng mà chúng tôi đã chọn. Đồng bào lui dần... lùi dần...

Chỉ khoảng ba mươi phút sau lực lượng chúng tôi đã tái lập được trật tự trong vùng. Thế nhưng một số theo lệnh cha Thanh lại kéo nhau vào bên trong khuôn viên của nhà dòng, tái tập hợp tổ chức màn hoan hô đả đảo. Đám đông có lẽ họ đã nghĩ rằng chúng tôi không bao giờ dám xâm phạm vào nơi này.

Họ đã lầm. Đối với tôi và đối với nhân viên công lực của ty CSQG Thừa Thiên-Huế, những nơi thờ phụng tu hành, đình, chùa, miếu vũ, nhà thờ, dòng tu là những nơi tôn nghiêm anh em chúng tôi rất tôn kính, nhưng nếu những nơi này bị lợi dụng trở thành những địa điểm để hoạt động chính trị chống lại chính quyền trung ương, vi phạm luật pháp quốc gia, thì chúng tôi sẵn sàng đương đầu mà lương tâm chúng tôi không cắn rứt. Vì chính những người như linh mục Trần Hữu Thanh và thượng nghị sĩ Hoàng Xuân Tữu, Nguyễn Văn Kim đã đẩy chúng tôi vào tình thế khó xử này chứ chúng tôi không bao giờ muốn hành động như vậy. Mặt khác khi cộng quân đang áp sát chờ chực để thôn tính Huế, tình hình an ninh Huế đang cực kỳ nguy hiểm, thì cho dù bất cứ ai quyền thế to lớn tới đâu, bất cứ tổ chức nào, tôn giáo nào, đảng phái nào sử dụng các khu vực tôn giáo để hoạt động chính trị, thì chúng tôi cũng không ngại đối đầu bằng mọi giá và sẵn sàng chấp nhận hy sinh, chấp nhận cái giá phải trả cho chính bản thân mình, miễn sao Huế được an toàn, chẳng hạn giống như lần tôi tấn công chùa Trà Am lúc 6 giờ 30 sáng ngày 19 tháng 5 năm 1970 bắt Thích Như Ý sau đó tịch thu được 6kg chất nổ hợp chất C3 và 8 ngòi nổ chậm dành để đặt tại rạp Ciné Tân Tân

và Châu Tinh và một số cơ sở quan trọng của chính phủ VNCH tại Huế. Sau vụ lục soát chùa và bắt Thích Như Ý là hàng loạt các cuộc biểu tình của Phật giáo đòi thả Thích Như Ý, người có liên hệ họ hàng với Thượng Tọa Thích Trí Thủ, tổng thư ký Viện Hóa Đạo Sài Gòn. Vì biểu tình của Phật giáo có nguy cơ bùng nổ lớn nên tôi đã suýt bị cách chức và bị bắt giam bởi Thiếu Tướng Trần Thanh Phong tại phi trường Phú Bài ngày 23 tháng 5 năm 1970 để xoa dịu khối Phật giáo Huế.

Gốc là một quân nhân, cũng đã từng nhiều lần chạm trán cận chiến với địch, tôi phải thú nhận rằng chiến tranh đối đầu với cộng quân không căng thẳng như chiến tranh đối đầu với những thế lực chính trị và thế lực tôn giáo. Căng thẳng khi giao tranh với địch quân chỉ là những cảm xúc lo lắng trong chốc lát, hoặc trong vài giờ, sau đó là trạng thái bất cần và bất chấp cái chết, còn căng thẳng khi đối đầu với những quyền lực chính trị đặc biệt là tôn giáo, là một cảm giác căng thẳng suy tính kéo dài triền miên bất tận, hàng ngày hàng tuần hàng tháng... cho đến khi sự việc ngã ngũ, hoặc mình giữ được khí tiết, bảo vệ được chính nghĩa quốc gia, hoặc mình thân bại danh liệt mà thậm chí có khi... tù tội.

Nghĩ lại, ngày ấy anh em BCH lực lượng CSQG Thừa Thiên-Huế chúng tôi còn quá trẻ nên có lẽ... điếc không sợ súng chăng? Tuy nhiên, nếu lịch sử lặp lại thì anh em chúng tôi cũng sẽ làm như vậy mà không hề hối tiếc.

Chính những kẻ hoạt động chính trị như linh mục Trần Hữu Thanh, thượng nghị sĩ Hoàng Xuân Tửu, Nguyễn Văn Kim là những người đáng bị lịch sử phê phán vì họ đã biến những nơi tôn nghiêm này trở thành thế tục để mưu đồ chính trị, đẩy các anh em trong lực lượng CSQG Thừa Thiên-Huế và cá nhân tôi đến chân tường. Trong tình thế này chúng tôi còn có chọn lựa nào nữa không? Bất cứ khi nào khi ký ức của tôi trở về biển cố đó, tôi vẫn còn thấy tức giận hành động của cha Thanh và ông Hoàng Xuân Tửu, còn Nguyễn Văn Kim chúng tôi không muốn bàn tới. Lợi lộc gì cho bản thân mình khi phải tấn công các nơi thuộc về tôn giáo, nếu không muốn nói là chỉ rước họa vào thân? Năm ấy tôi và các anh em trong ty CSQG Thừa Thiên-Huế còn rất trẻ, tuổi thanh niên tràn đầy lý tưởng và nhiệt huyết trong sáng, chỉ biết một lòng phục quốc gia và một lòng căm thù cộng sản, những gì bất lợi cho chính quyền chống cộng quốc gia VNCH là chúng tôi thề hy sinh tất cả để bảo vệ, chúng tôi chỉ đơn giản như thế. Và vì vậy, khi những kẻ đó bắt đầu trưng biểu ngữ, bắt đầu cất giọng chưởi bới mạt sát hạch tội Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa, chê bai quân đội yếu kém tham nhũng thối nát là lúc tôi cho lệnh Đại úy Tý dàn đội hình, chúng tôi bắn phi tiễn trực xạ vào bên trong khuôn viên nhà dòng, tung lựu đạn cay và tôi cùng anh em CSDC xông thẳng vào giải tán đám người ô hợp, vô trách nhiệm trước sự an nguy của đất nước, lợi dụng tôn giáo, lợi dụng chỗ tu hành tôn nghiêm để mưu đồ chính trị.

Và trong cảnh hỗn loạn, trong tiếng la hét ồn ào của đám đông trong buổi mít-tinh, tự nhiên có tiếng thét rất lớn của linh mục Trần Hữu Thanh:

“Á... Á... á... đau quá!... đau quá! Á... á. Dừng!... dừng!... gì lạ vậy! Á...á!”

Những ai đứng cạnh cha cũng nghe nhưng chẳng biết tại sao cha lại la to như vậy, và mọi người trong bộ tham mưu của linh mục Trần Hữu Thanh cũng chẳng hiểu tại sao. Ngày hôm sau cha ra thông cáo “Cha bị bệnh”, nhưng không cho biết bệnh gì và phái đoàn trở lại Sài Gòn ngay, không có cuộc mít-tinh biểu tình nào nữa cả, như cha Thanh và các thành viên trong “phong trào” đã dự tính trước.

Bao nhiêu năm trôi qua, tiếng la lớn của cha Thanh ngoài cha Thanh ra, chỉ có ba người biết tại sao cha la to như vậy: Tôi, Thiếu tá Liên Thành Chỉ Huy Trưởng BCH/CSQG/Thừa Thiên-Huế và hai nhân viên thuộc đội “biệt kích” của tôi, hai nhân viên này hiện đang sống tại Hoa Kỳ, thỉnh thoảng chúng tôi gọi phone cho nhau và vẫn còn không thể nín cười về chuyện này. Đó là chính tôi là người ra lệnh cho hai nhân viên này thi hành kế hoạch tạm gọi tắt là “BD”: Đó là nhân lúc tình hình hỗn loạn bất thần “tấn công” “bộ tổng tham mưu” của cha, nói một cách thành thật và trần trụi là... là... “bóp dế” cha.

Như tôi đã thưa trước, “lẽ không xong thì phải dụng binh”. Tôi buộc lòng phải sử dụng hạ sách để vô hiệu hóa một chuỗi các cuộc biểu tình lớn của Phong Trào Chống Tham Nhũng mà di hại của nó rất khó lường. Nó có thể lan rộng toàn quốc và đặc biệt là làm môi trường béo bở cho cộng quân chiếm Huế lần nữa. Huế đã quá khổ rồi thưa cha! Mong cha thứ lỗi.

“Thưa Cha, con là thủ phạm vụ ‘bóp dế’ của cha làm cha phải tức tốc trở về Sài Gòn không kèn không trống, nhưng con không còn lựa chọn nào hơn.” Như cha đã nói: “Cha làm vì quốc gia dân tộc”. Và con cũng đã thưa lại với cha: “trong vị trí nhỏ bé và trách nhiệm của con, con làm vì bổn phận phải bảo vệ an ninh trật tự, sinh mạng và tài sản đồng bào Huế của con”. Cha ở Sài Gòn sao cha không làm chuyện này ở Sài Gòn mà cha lại làm ở Huế? Dân Huế đã khổ quá rồi! Con cũng xin thưa thêm với cha rằng cái cha muốn là “Cha làm vì quốc gia dân tộc” thì đã có kết quả nhãn tiền rồi!... đó là cái dân tộc cái quốc gia Việt Nam Cộng Hòa mà cha muốn bảo vệ đó, đã rơi vào tay cộng sản một cách nhanh chóng và gọn gàng hơn, vì những hành động góp thêm phần như của cha! Bây giờ thì Cha đã đi khuất không còn trên cõi đời này nữa, Cha linh thiêng, xin nhận lời tạ tội của con, Amen!... Liên Thành”.

Phàm việc gì xảy ra cũng có nguyên nhân, kết quả, hậu quả, và ảnh hưởng, và đây là kết quả:

Phong trào chống tham nhũng của linh mục Thanh thật sự tạo được một phần tiếng vang trong dân chúng, cũng như gây đau buồn và hoang mang cho nhiều người, nhưng vì thời điểm phát động của phong trào đã không đúng lúc như tôi đã trình bày ở phần trên, nên đã gây tác hại trầm trọng thay vì mang lại lợi ích cho đất nước. Thời điểm năm 1974 là thời điểm để cùng đoàn kết chống cộng, không phải là thời điểm để bươi móc tố cáo tham nhũng, cho dù là tố cáo chính xác đi chăng nữa! Đảng này linh mục Thanh đã dựa vào những tin đồn không bằng cứ, và những bằng cứ ngụy tạo, nửa vời, để tố cáo bừa bãi. Miền Nam đang trong cơn hấp hối, thay vì phải ôm nhau đoàn kết thành một khối chống lại cộng sản Bắc Việt đang ở ngay trước cửa nhà, thì những vụ tố tham nhũng như thế chỉ làm cho

chính quyền khó tập trung chống giặc mà chỉ lo tập trung để đối đầu với những tác hại chính trị của việc tồ cáo. Nó đã tạo chia rẽ nghi ngờ trong nội tình Miền Nam. Bất mãn hoang mang dâng cao trong dân chúng đối với chính quyền, và tạo ảnh hưởng nặng nề trong mọi tầng lớp thuộc cấp đối với thượng cấp trong hệ thống quân đội và chính quyền. Sự nản lòng lan rộng, sức chiến đấu suy giảm, đâu đâu người ta cũng bàn về tham nhũng, thuộc cấp không còn tin tưởng vào thượng cấp, nghĩ rằng thượng cấp của mình chỉ lo tham nhũng thối nát, quân đội thì hoang mang. Tình trạng kỷ luật quân đội, kỷ luật công sở trở nên lỏng lẻo trong lúc quốc gia đang có chiến tranh thật quá quá tai hại.

Đó là những tác hại trầm trọng, trong khi đó thì sự thật như thế nào? Sự thật thì tham nhũng chỉ có trong một số rất ít nào đó ở các vị lãnh đạo hành chánh cũng như quân sự. Con số này thật sự không nhiều và các vụ tham nhũng cũng không lớn như phong trào Chống Tham Nhũng của linh mục Thanh rêu rao. Linh mục Thanh và các ông trong bộ tham mưu của phong trào này đã phóng đại các con số và đưa ra những dẫn chứng vu vơ và kết luận hết sức sai trái, ngụy tạo quá đáng, và vô cùng vô trách nhiệm mà lịch sử sẽ phê phán ông ta cùng những ai trong phong trào này như ông Hoàng Xuân Tửu rất nặng nề. Còn Nguyễn Văn Kim chúng tôi không muốn nói đến vì chính ông ta là nội tuyến cộng sản, đương sự làm nhiệm vụ của đương sự, đó là phải lợi dụng phong trào chống tham nhũng này để lật đổ chính quyền VNCH, mỗi thứ một ít, đẩy Miền Nam vào tình thế phải thay ngựa giữa dòng, và cuối cùng để cho cộng sản đi bộ vào Nam. Tôi muốn đề cập về một giai đoạn lịch sử mà trong đó có những người quốc gia chống cộng, nhưng lại thiếu trách nhiệm, thiếu khả năng, lại hám danh hám quyền đưa đến gây hại cho đất nước. Phong trào chống tham nhũng chỉ nhằm mục đích bôi nhọ để lật đổ và đập đổ chứ không đưa ra được một thay thế tốt hơn nào cả.

Thừa linh mục Trần Hữu Thanh và tất cả các thành viên trong Phong Trào Chống Tham Nhũng, tham nhũng là một vấn đề muôn thuở của nhân loại. Hãy nhìn đất nước Hoa Kỳ, nơi được xem là chuẩn mực của thế giới, xin hỏi ở Hoa Kỳ có tham nhũng không? Thừa có, tham nhũng chìm con số bao nhiêu không ai biết, nhưng chắc chắn là có. Tham nhũng công khai được luật hóa qua cái gọi là Earmark, lobby, là bonus, v.v. con số này phải nói lên đến cả chục tỷ đô-la hàng năm. Xin hãy bình tâm nhìn lại và so sánh tham nhũng của một số viên chức của quân đội và chính quyền Miền Nam Việt Nam trước 1975 với các nước bạn như Phi Luật Tân hoặc Nam Dương, ngay cả Đại Hàn và Đài Loan, thì chúng ta sẽ có câu trả lời ngay. Gia tài của Tổng Thống Ferdinand Marcos lên đến vài tỷ đô-la, gia tài của Tổng Thống Soeharto cũng là một con số rất lớn, còn gia tài của các vị tướng lãnh quân đội VNCH hiện nay tại các nước ngoài ra sao? nếu không muốn nói đa số các vị cựu tướng lãnh VNCH đã sống trong thanh bạch nghèo khó. Gia tài của Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu trước đó được phóng đại thêu dệt quá đáng trong khi thực tế ông chỉ ở một căn nhà nhỏ với giá trị khoảng 300 ngàn đô-la tại Boston. Đại Tướng Tổng Tham Mưu Trường QLVNCH sống trong một căn chung cư khiêm tốn ở DC với sự thăm viếng chăm sóc của vài cựu quân nhân và ông chết cô đơn trong một viện dưỡng lão. Người ta cũng đồn đại Trung tướng Đặng Văn Quang là một trùm tham nhũng, tay chân tổng thống Thiệu, tay chân CIA, v.v. nhưng thực tế ra sao? Trước đây thỉnh thoảng tôi vẫn còn liên lạc với ông, cách đây trên 10

năm tôi gặp ông tại Bolsa với chiếc xe Chevrolet 8 máy cũ rích mà cho quý vị chưa chắc quý vị đã cảm ơn mà còn muốn... chửi. Ông sống rất nghèo khó, làm nhân viên cho một nhà quán. Có một số anh em quân đội gặp ông hỏi có phải ông là Trung tướng Đặng Văn Quang không? Ông chối không phải! Đồi binh nghiệp của một vị Tướng VNCH kết cuộc như thế đó, mà vẫn bị vu khống là tham nhũng thối nát. Ông là một trong những vị tướng mà tôi kính trọng, hiện đang sống cô đơn nghèo khổ trong một viện dưỡng lão miễn phí của chính phủ tại Sacramento, CA.

Đã hơn 36 năm trôi qua, xin hãy bình tâm nhìn lại và đánh giá lại vấn đề tham nhũng của một số viên chức quân đội và chính quyền Miền Nam Việt Nam trước 1975, với tham nhũng của đại đa số cán bộ cộng sản Việt Nam từ trên xuống hiện nay, thì chúng ta sẽ thấy ngay tham nhũng tại Miền Nam ngày trước thật chẳng là gì so với các nước khác, và đặc biệt chỉ là con số không so với sự tham nhũng khổng lồ được quốc tế xếp hạng thuộc loại nhất thế giới của băng đảng cộng sản Việt Nam hiện tại. Tình trạng tham nhũng của VNCH ngày xưa không thể nói là một quốc nạn. Mà quốc nạn lúc đó và đến cả bây giờ chính là đảng cộng sản Hà Nội và bè lũ tham tàn sát nhân Hồ Chí Minh, thì tại sao linh mục Trần Hữu Thanh, ông Hoàng Xuân Tửu, Nguyễn Văn Kim không tấn công chính quyền cộng sản Hà Nội mà lại còn dùng đề tài này để khuấy động chính trường, tạo thêm rối loạn trong khi mà sự sống còn của Miền Nam đang đến giờ hấp hối? Lợi hay hại khi các ông đem dầu đổ thêm vào lửa trong thời điểm đó?

Đã vậy linh mục Trần Hữu Thanh còn nói rằng “chúng ta cần một chính phủ mạnh và trong sạch mới nói chuyện với cộng sản được”!, xin thưa, bọn cộng sản Hà Nội tư cách chúng đến đâu mà linh mục nói rằng chúng ta phải mạnh và trong sạch để có đủ tư cách được nói chuyện với chúng? Chẳng lẽ chúng ta thấp kém hơn chúng nên phải làm mọi điều kiện chúng đưa ra để có thể nói chuyện với chúng, với phường thảo khấu man rợ đó? Ai có thể tin được bọn có thành tích triền miên bịp bợm như cộng sản? Và nữa, chỉ có phường bất lương mới có thể ngồi nói chuyện với phường bất lương và tin bọn bất lương mà thôi! Tóm lại chỉ có đối đầu, hoặc thắng hoặc thua với chúng là giải pháp duy nhất cho vấn đề Việt Nam lúc đó mà thôi. Tin vào những lời nói của cộng sản thì có ngày mất cả chì lẫn chài mà danh dự cũng tiêu ma, lại bị chúng khinh bỉ như thứ rác rưởi. Cụ Nguyễn Hải Thần, Nhất Linh trong chính phủ liên hiệp với cộng sản năm 1945 và tám gương vắt chanh bỏ vỏ Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, Lục Lượng Liên Minh Dân Tộc Dân Chủ Hòa Bình là những bài học hòa hợp hòa giải mà những kẻ cả tin hoặc hám danh cho đến bây giờ vẫn học không thuộc.

Trở lại chuyện mười mấy ông nhà báo địa phương Huế và từ Sài Gòn ra cũng như các ông báo chí ngoại quốc nhảy vào ăn cỏ trong phong trào chống tham nhũng, tưởng phen này sẽ có những tấm hình chụp cảnh biểu tình mít tinh, cảnh nhân viên công lực đàn áp dân chúng đàn áp tôn giáo. Kiếm được những tấm hình đó sẽ có đề tài khai thác tốt cả trong nước lẫn quốc tế. Linh mục Trần Hữu Thanh và các ông chính trị gia các ông nhà báo mơ mộng phen này Phong Trào Chống Tham Nhũng sẽ gây được tiếng vang lớn, sẽ nổi đình nổi đám và sẽ gây chấn động qua các loạt bài phóng sự và nhất là những tấm hình do báo chí phe

mình chụp được. Thế nhưng than ôi! Khi 12 máy ảnh vừa mới được đưa lên thì rất nhanh có thằng côn đồ nào đó đứng sát bên đã lẹ làng giơ tay trét một cục mỡ xe to tở bố vào ống kính của máy ảnh, ống kính máy ảnh bỗng tối như đêm ba mươi thì hình với ảnh cái gì nữa trời!

Sau này theo lời các “nạn nhân” ký giả, nhà báo, thì mấy thằng quẹt mỡ xe lên ống kính máy ảnh của họ là mấy thằng công an mất dạy của thằng trưởng ty du đăng Liên Thành. Thiện tai... Thiện tai... Quý đạo hữu đã ngộ!!!

Xin lỗi quý vị ký giả (thiệt), gì thì gì, tôi không thể bắt chước vị Tướng mà suốt đời tôi kính trọng đó là Thiếu tướng Nguyễn Ngọc Loan, đó là đã không xoa mỡ ống kính máy hình của Eddie Adams.

Bài học của ông tôi phải học. Và lại suốt chín năm làm việc tại Huế, lời rửa xả “Liên Thành là tên trưởng ty du đăng” tôi nghe riết cũng đã quen rồi, thì có tăng thêm chút danh giá gì cho tôi không nếu như tôi phải gượng ép đóng vai quân tử?

Ngày hôm sau, trưởng ban an ninh phi trường Phú Bài, Thiếu úy Nguyễn Đăng Bằng thuộc phòng Cảnh Sát Đặc Biệt (hiện định cư tại thành phố Houston, TX) trình tôi danh sách hành khách khởi hành từ Huế vào Sài Gòn trong đó có linh mục Trần Hữu Thanh và phái đoàn của ông.

Những ngày kế tiếp tại thủ đô Sài Gòn, Phong Trào Chống Tham Nhũng tổ chức hàng loạt các buổi họp báo tố cáo chính quyền, quân đội và Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu tham nhũng, và họ cũng không quên tố cáo trưởng ty Liên Thành và lực lượng Cảnh Sát Quốc Gia Thừa Thiên-Huế đàn áp thô bạo cuộc biểu tình của phong trào tại Huế, nhưng tuyệt đối không ai nói gì đến âm mưu thâm độc của bè lũ CSQG Thừa Thiên-Huế đối với... “bộ tổng tham mưu” của cá nhân ông chủ tịch phong trào.

Nguồn: Internet E-mail by [UBTTADCSVN](#) chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, May 20, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*